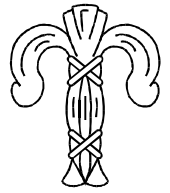
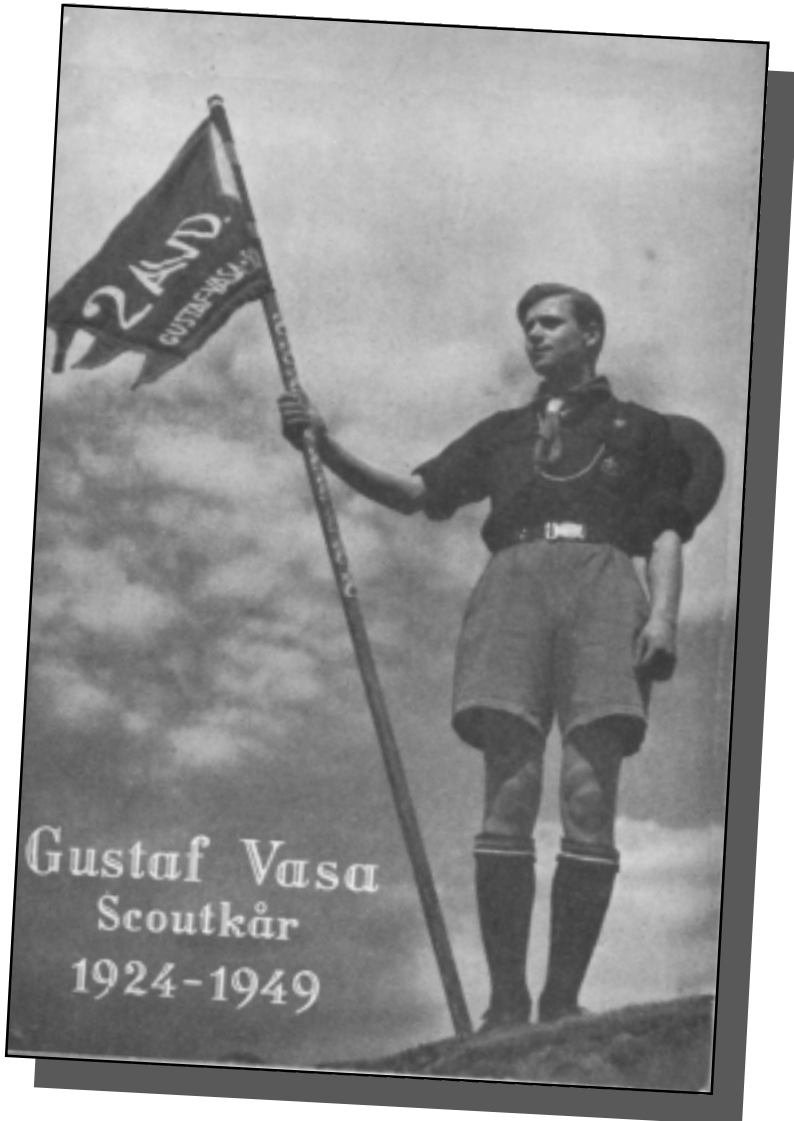

VASEN

Organ för Scoutkåren Gustaf Vasa – Bredäng
Nummer 1 • 1999 • Årgång 29

Entusiaster grundade GV

Vår kår grundades 1924 av ett gäng entusiaster från Gustaf Vasa församling och KFUM-scoutkår i Stockholm. När jag läser i gamla loggböcker känner jag mig till slut som om jag är bekant med dom allihop. Lennart "Läppe" Wennerström, vår första kårchef, som var civilingenjör och hade varit med i över tio år när han kom till GV. Han fick Silvervargen tjugo år efter att han varit med och grundat GV, vilket är den främsta utmärkelse man kan få i svensk scouting.

En stark profil

Pastor Arvid Lund är en annan profil i kårens barndom. Han var präst i Gustaf Vasa och blev kårens scoutpräst och specielle beskyddare. Det var bland annat genom honom som vi fick scoutlokalen på Rehmsgatan 16. När pastor Lund insatallerades som kyrkoherde 1948 paraderade vargungar från GV i stram honnör.

Fredrik Hagberg finns inte med i de allra tidigaste rullorna, men verkar ha varit en drivande kraft från slutet av 20-talet och flera år framåt. På en bild från 1932 sitter han framför en knuttimrad stuga utklädd till bondmora och skrattar stort in i kameran. Hans anteckningar i loggboken är knapphändiga och ofta lite kaxiga, t ex från Kolonnaften 7 april 1932: "Redaktör Malmborg visade ski-optikonbilder och berättade sina intryck från prof. Ahlmans arktiska expedition sommaren 1931. Lagom långt för att vara roligt."

1933 rycker Fredrik Hagberg in i lumpen och skriver i Loggboken "Eder i fjärran hälsande främlingslegionär", han är ju trots allt placerad ända långt bort i Strängnäs. Men han kvarstår som enhetschef för GV:1 (ung. dagens avdelningsledare)

Hösten 1935 är han tillbaka i stan igen, nu även som sekreterare. Det sistnämnda kanske inte var den roligaste sysslan. "Grovensning av kolonnens papperaffärer. Jag tror nästan jag avstår arbetet" skriver han i december 1935. Under de följande åren är han kvar som ledare, men verkar inte finnas med in på 40-talet.

Jag vet inte vad som hände sen, men när jag suttit och tittat en stund på en bild på honom och hans ledarkamrater sittandes på en timmerstapel bestämde jag följande om Fredrik Hagberg: Han träffade en vargungeledarinna från Adolf Fredrik som hetter Astrid på ett pingstläger 1937. Hon var glad, snäll och stark och Fredrik föll som en fura. Dom gifte sig ett par år senare och flyttade de ut till Enskede där Fredrik Hagberg byggde ett egna hems-hus åt sig, Astrid och deras två barn. Så levde dom lyckliga i alla sina dar, och varje år vid pingst packade dom Volvon med ungar, tält, sovsäckar och gasolkök och drog iväg ut och levde scoutliv igen.

RAGNHILD JANSSON

**Skriv
till
Vasen!**

Tack!

Jag ber att få framföra ett JÄTTETACK för all uppvaktning på min 60-årsdag.

Alla ni som var med på festen bidrog till att jag fick en av de roligaste dagarna i mitt liv.

Ett särskilt tack till Harriet, Eira, Eva, Kerstin och Knochen som gjorde festen möjlig!

iii

PS: På Långfredagen åker vi till New Orleans!

Vasen

Organ för

Scoutkåren Gustaf Vasa-Bredäng

Utgivning 5-6 gånger per år

Upplaga 350 exemplar

Ansvarig utgivare Björn Hagqvist

Redaktion Björn Hagqvist, RAGNHILD JANSSON Jansson och Mats Kronbladh

Adress c/o Hagqvist, Sankt Göransgatan 102, 112 45 STOCKHOLM

E-post vasen@gvb.ssf.scout.se

Hemsida www.gvb.ssf.scout.se

Annonser En sponsorruta på 183x172 kostar 500 kr och räcker tre nummer. En helsida kostar 500 kr/nummer.

Bidrag Texter kan skickas med post, e-post eller läggas i någon av lokalernas brevlådor. Disketter ska vara i pc-format, filer i de vanligaste formaten.

Distribution Tidningen finns i lokalerna för scouter och aktiva ledare. Övriga får tidningen hemskickad. Marianne Bergström sköter om medlemsregistret och adressändringar.

Hej vasen!

Jag är pl i haren på Gnagarna. vi har väldigt kul på våra möten så börja på Gnagarna.

FREDRIK

Gå med i konstklubben!

Scoutkåren har en konstklubb som är öppen för alla scouter och deras anhöriga. Vi går på utställningar, anordnar utflykter och äter middag gemensamt en gång per år. På årsmötet i januari utlottas under föregående år inköpta konstverk. Priset för en andel är 600 kr/år. 60% av intäkterna går till Petters 2000.

Det vore roligt med flera medlemmar så var välkommen att vara med.

Om du har några frågor går det bra att ringa till Eira Dagerhamn,

tel. 08-540 669 64

Det har varit en hajk...

Är det Madicken på taket månne?

Daniel hade (behöver jag säga "som var ligt?") lite svårt att passa tiden. Det är inte för att Daniel inte kan klockan, eller har svårt för att gå upp morgonen, som det händer hela tiden, utan för att det slumpar sig så. Jag har själv samma problem. Men den här gången "slumpade" det sig alltså så att det var jag som kom i tid till Danderyds sjukhus lördagen den 16 januari, 08.45, och det var Daniel som försent kom åkande i taxi. Janne, Moberg, Celine, Henkan och Lovisa var också där. De hade kommit i tid. Det var nämligen dags för Lilla Björn, kårens högst informella roverscoutlag, att gå ut ur ide, trots att det var mitt vintern. Det var nämligen dags för vinterhajk.

Bussen från Danderyds sjukhus tog oss till en hållplats som hette Brännbacken. Efter det att bussen åkt vidare, var där bara vi och vildmarken... Nä, så var det kanske inte, men nu började i alla fall hajken. Till en början var det mest grusväg att följa, sedan vek vi av,

och efter att ha passerat ett kalhygge, en igenfrusen bäck och en massa snårskog, kom vi fram till vår förutbestämda lunchplats, som låg vid en badplats. Just den dag vi var där var det inte så många som badade.

Under lunchen, som bestod av nyponsoppa, lyssnade vi på väderleksrapporten (GSM-bandet). Risk för regn, sa man där, och vi som hade trott på en vintehajk, satte full fart

Hej och hå, spänta på!

*En till dom
andra, två
till mig...*

*Det känns som om vi var här för en timma
sedan... Nåväl, ett leende kan vi väl bjuda på.*

för att åtminstone sitta i vindskyddet när det började regna. Nu började det aldrig att regna, men det gjorde ingenting att vi var framme vid nattplatsen ändå. Några började hugga ved, några gjorde upp eld, några bakade sockerkaka och någon läste om den allra minsta björnen, Teddybjörnen Fredriksson. Läste en saga alltså. Det är nämligen så att varje gång man är på hajk med Janne, så finns det alltid en "Bok of the hajk". Sist jag var på hajk och Janne var med, var det Berts betraktelser som gällde (det är därför Daniel kallas för Lill-Erik ibland). Men den här gången var det alltså Teddybjörnen Fredriksson, bokversionen.

Till middag blev det inte direkt Blå Bands frystorkade, utan istället en trerätters måltid, med Toast Skagen till förrätt, kycklinggryta till huvudrätt och en nygräddad sockerkaka till efterrätt. Efter all den maten somnade undertecknad, men de som var kvar så att sagan slutade lyckligt.

Dagen S som i söndag, bjöd på vackert väder och solsken. Lunchen avnjöts vid ett stockvindskydd precis på stranden till en isbelagd sjö, och avslutningsbastun avnjöts vid Domarudden. Alla tog ett dop i vaken.....inte. Sedan tog vi nöjda på scouters vis en taxi hem.

Lilla Björn är till för seniorscouter och ledare som vill vara med om hajker som den här, men även saker som långfärds-kridskoturer eller kajakhajker. Alltid redo - för något nytt.

PETER GUSTAFSSON

LILLA BJÖRN

Tittut!

Håll grytan kokande

*Ja vi hade ju visserligen
fel karta, men det gjorde
ju inget...*

"Någon som ser en korvkiosk någonstans?"

*Det man inte har i huvudet
får man ha i ryggsäcken*

Gustaf Senior på "flumövernattning"

Efter att ha blivit bombarderad av en massa "skriv ett brev till Vasen"-mail tänkte jag göra slag i saken och berätta om den super, turbo, mega, ultra, hyper roliga arbetshelgen som vi var på den 16-18 oktober 1998.

Från början skulle det bli vår första flummöv. i Gustav Senior men efter att ha blivit lockade av Söder med gratis mat ändrade vi snabbt inställning till att tycka "att det där med att arbeta nog är väldigt kul".

Allt började som vanligt med att vi tog pendeln till Västerhaninge. Vi hoppade på på lite olika stationer; Jag i Sundbyberg. Bobby, Rickard och Elin på Centralen och Jossan i Älvsjö.

Blonderad bekantskap

Väl framme i Västerhaninge blev vi tvungna att inse att ett pucko på SL-upplysningen inte kunde sitt jobb alt. var analfabet och att vi p.g.a. honom skulle bli tvungna att vänta på bussen i en och en halv timme. Hmm... vad gör man i världsmetropolen Västerhaninge i en och en halv timme? Jo, man parkerar sig i en vänthall där man jonglerar och lyssnar på Bobbys asdåliga band på en minimal, sprakande högtalare. Sedan springer man i omgångar fram och tillbaka till Pressbyrå och shoppar godis. Sedan ägnar man resten av tiden till att prata med en blonderad alkis som vi också fick sällskap med på bussen. Han varnade oss för att det var Älgjakt och därför tyckte han att vi skulle sjunga "Jopphejdi" hela vägen till Petters så att jä-

garna inte skulle blanda ihop oss med ett gäng Älgar.

"Tack för tipset" sa vi innan vi steg av vid Västerby skola.

Mörkt på vägen

Alla ni som någon gång har stoppat huvudet i en svart sopsäck vet hur mörkt det är att gå till Petters klockan 21 på hösten. Vi lyckades i alla fall men tröttnade på "Jopphejdi" efter ca. 1 km.

Väl framme vid torpet mötte vi Florpan som suttit där ensam i mörkret i typ 5 timmar eftersom hon åkt ut ensam i förväg för att hon skulle slippa gå dit i mörkret (?). Vi gjorde i ordning några varma mackor som vi glufsade i oss ganska snabbt. Efter att vi suttit och snackat några timmar bestämde vi oss för att gå upp till loftet för att ligga i sovsäckarna och snacka resten av natten. När alla väl hade bäddat ner sig kom vi på att vi glömt bandspelaren (som jag släpat med mig ända från bussen) på nedervåningen. Gentlemannen Rickard erbjöd sig snabbt att gå ner för att hämta den. När vi ligger där uppe och väntar på Rickard hör vi helt plötsligt ett "whoops" följt av att Rickard kommer joggande i vild panik uppför trappan.

"Vad är det?" frågar vi helt oförstående.

"Radion bara dog!" nästan skriker Rickard.

"Jaha?" svarar vi, fortfarande helt oförstående och undrandes om inte Rickard slagit huvudet i något hårt.

Då breakar Rickard sin teori om att det

måste vara någon utomhus som dragit ur kontakten till skarvsladden. Teorin förstärks av att vi alla hör steg på nedervåningen. Efter det dröjer det inte länge förrän alla ligger i en stor hög mitt på golvet (ganska mysigt faktiskt) och skriker av rädsla. Så ligger vi i ungefär i en halvtimme och undertiden undrar vi om det är Limpan, Quick eller Flink som kommit för att skrämma skiten ur oss. Så hade vi nog kunnat ligga hela natten om inte lilla jag hade kommit på att jag var tvungen att gå ned för att gå på toa.

Rickard och Elin erbjöd sig att följa med. Utrustade med kniv gick vi ned och upptäckte där att "stegen" var dörren som stod och slog. Efter det kunde alla sova sött.

Första arbetspasset

På lördagen kom Johanna, Benke och Mackan ut. Trevligt tyckte vi. Vi började efter frukosten sätta igång med att måla. Vi delade upp i oss i fyra grupper. Jossan och Elin målade korridoren vit. Jag och Rickard, med assistans av Mackan, målade första logementet gult. Johanna och Florpan målade mittenloget psykellsgrönt (så patrullisar, om ni hamnar där på nästa öv så vet ni vad ledarna tycker om er...) och Benke och Bobby målade det sista logementet i Bobby-färg. Efter cirka 3 min. tröttnade vi på Bobbys Popsie-band och det hamnade därför på en kökshylla där Bobby inte kunde hitta det. Bra lösning tyckte jag.

Roliga saker som hände på lördagen var

att jag och Mackan hade färgkrig. Vi åt lunch klockan 18 och middag 00.30. Bobby frågade "vart är mitt band"? var femte minut. Svaret blev "i skogen".

Ungefär när det blivit väldigt mörkt kom vi på att vi skulle hämta ner våra grejer från torpet eftersom vi inte ville sova där en natt till. Efter halva vägen stötte vi på en okoppad hund som skällde. Alla fick en flashback från kvällen före och skrek järnet. Sedan kom Florpan och räddade oss och vi kunde sedan bege oss till torpet. Väl där kom Bobby ikapp oss och var arg för att vi glömt honom. Whoops!

Tom Petty

På söndagen åkte vi inte hem förrän vid 20 tiden. Då hade Olof nästan tappat förståndet av nervositet och skrikit "Åt fort!" därför att han skulle till jobbet. Vägen hem blev en genväg som snälla Söder visade oss. Det visade sig också att han hade urbra musiksmak så vi satt alla och diggade hans Tom Petty skiva hela vägen hem samtidigt som vi värmdes Johannas knän som till och med torkade.

Helgen var urkul och ett superbra sätt att umgås med laget, vi hann till och med lite flumaktiviteter så arbetshelg rekommenderas starkt till alla som vill ha en trevlig helg.

SOFIA I GUSTAV SENIOR

En gång i tiden...

Hösten 1924 blev församlingarna i Stockholms innerstad kontaktade av ett flertal scoutledare från KFUM. De var erbjöd sig att bygga upp scouting i Stockholm inom Svenska Scoutförbundet. Man blev genast intresserad från kyrkans håll, med pastor Arvid Lund i Gustaf Vasakyrkan som en av de ivrigaste förespråkarna. Han förstod vilken kraft och energi det fanns i scouting.

Efter några inledande möten var planen klar. Man skulle starta tre s.k. scoutkolonner i Stockholm; Gustaf Vasa, Clara och Oscar. Verksamheten skulle starta stegvis, med GV-kolonnen först. KFUM-ledarna delade upp kolonnerna mellan sig, och till Gustaf Vasa kom Lennart "Läppe" Wennerström tillsammans med sina ledarkamrater och scouter. Riktigt varför de valde att lämna KFUM framgår inte mer än att det hade funnits vissa meningsskiljaktigheter mellan ledarna. För Gustaf Vasas del var det ett riktigt lyckokast.

Läppe beskrivs som "den skicklige och entusiasmerande scoutledaren och lysande scoutorganisatören". De ledare som kom till GV var erfarna och driftiga pionjärer som varit med sen scouting började i Sverige på 1910-talet.

Läppe får Silvervargen av scoutchefen 1946.

Första mötet

Den 30 oktober 1924 hölls det första scoutmötet i Gustaf Vasa-kyrkans församlingssal. Om det finns det skrivet följande (ur kårens loggbok från 1924, nedtecknat av pastor Arvid Lund):

"Avdelingsövning med kolonnuppställning 30/10 6.30-8.15

Lokal: församlingssalen.

*Närvaro: stab 3.0.0
 1.avd. 1.3.16
 2.avd. 1.2.5
 3.avd 1.4.1*

De ordinarie torsdagsövningarna läggs som avdelningsövningar, instruktioner och allvarsprat av avdelningscheferna, patrullövningar i prov, allmän scouting o.s.v, lekar, samt kolonnuppställning med avlämning, order etc av kolonchefen (klc) jämte aftonbön eller kort avslutning.

Denna första gång tilldelades nybörjarna 1.avd. samt några 2.avd.; avdelningarna fyller i tur och ordning, sist 3.avd. – III-klassprov instruerades, scouting i allmänhet; vid uppställningen tal av bla klc samt avslut. av mig pastor Lund. God stil; god fart på det gamla befälet.

3.avd.: ac instruerade patrulledaren (pl).

Expeditionschefen (xc) ombesörjde anmälningssedlar, rulla etc. Vkc inspekterade."

Första utfärden går till Saltsjö-Duvnäs på söndagen en och en halv vecka senare. Avgiften var 50 öre. Orientering, eldning och "iakttagelser" stod på programmet, liksom tal vid

Instruktion i Stugan på Rehnsgatan 16.

Kyrkoherde Arvid Lund

matrasten av avd.chef Sjöstedt. Den yngsta avdelningen är inte med på utfärden till Salt-sjö-Duvnäs. Den första utfärden för hela kolonnen var den 23 november till Danderyd. Bakning stod på programmet, och kårens bagare bakade havrekex som man bjöd föräldrarna på nästa dag.

GV växer

Kolonnen består nu av tre avdelningar. Varje avdelning består av tre eller fyra patruller. Avdelningen leds av avdelningschefen med stöd av sin vice och patrullledarna som är mer som ledarassistenter än patrullmedlemmar. Läppe leder kåren i sin egenskap av kårchef, med pastor Arvid Lund och kårsekreterare och kassör vid sin sida. Kåren växer undan för undan. Första året är man 74 medlemmar, två år senare 105. Första året hålls fyra olika läger, ett på vintern, ett vid påsk och på sommaren ett läger och en cyklingshajk på Gotland.

En lokal behövs

Pastor Arvid Lund förstod tidigt att man inte skulle kunna fortsätta ha församlingssalen som scoutlokal. 1930 byggde församlingen "Hemmet för gamla" på Rehnsgatan 16 och scout-

erna fick flytta in i källarlokalen. Arvid Lund skriver: "För mer än en Gustaf Vasa-scout, som givit sina bästa år som ledare till sin kår, har GV:s scoutlokal varit nära nog en daglig tillflykt, ett andra hem".

Samhörigheten mellan ledarna i GV är stark. Uno Alfredsson, en av de första ledarna beskriver den så här:

"Vad var det, som åstadkom det enastående kamratskapet mellan GV:s ledare? Ett kamratskap som man knappast känt någon annanstans eller i någon annan kår. Säkert finns det många bidragande orsaker, men framför allt tror jag att det beror på att GV:s möten aldrig urartade till några kaffefester. Det blev alltid något utträttat när vi träffades."

Om allt detta och mycket mer kan man läsa dels i våra Loggböcker från 1924 och framåt som nyligen hittades och återfördes till kåren, samt i minnesskriften från 25-årsjubileet ("Gustaf Vasa scoutkår 1924-1949", red. Bo Lindell, Walter Pegert och Gunnar Rinnman).

RAGNHILD JANSSON

Scoutkåren Gustaf Vasa-Bredäng
c/o Hagqvist, Sankt Göransg 102
112 45 STOCKHOLM, SWEDEN

Tornfalkens flagga återfunnen!

Våren 1994 var patrull Tornfalken, och resten av Rovfåglarna, i Vårby Gård för det årliga bowlingmötet. På vägen hem glömdes patrullens flagga kvar på tunnelbanan. Trots ett flertal besök månaderna efter på SL's hittegodsavdelning, och trots en polisanmälan, verkade flaggan vara försvunnen för gott.

Fem år senare, i januari 1999, ska SL lägga ner hittegodsavdelningen vid Rådmsgatan. Av en slump passerar SL-anställd Rolf Isberg, som inte alls jobbar på själva hittegodsavdelningen, och upptäcker flaggan, som tydligen ändå har hamnat där efter ett tag. Eftersom hans son är scout, bestämmer han sig för att ta hand om den. På flaggan står det GVB. Rolf letar upp GVB i sonens distriktsmatrikel, och ringer det nummer som står högst upp, till postmottagaren.

Trots att den här historien redan är alltför otrolig för att vara sann, visar det sig att numret Rolf slår, går till samma person som var patrulledare i Tornfalken för fem år sedan! Ett snabbt möte inne i city, och flaggan är tillbaka. Flaggan med alla plaketterna, som berättar om en hel del äventyr. Men framför allt, flaggan med alla minnena, som berättar om ännu mer.

Det är tydligen inte bara loggböcker som återfinns just nu. Tänk om inte Rolf jobbat på SL. Tänk om inte hans son varit scout. Tänk om inte Rolf varit så omtänksam att han tog sig tid att ta hand om flaggan, och tagit reda på vart den hör hemma. Tänk om alla var som Rolf, och tänk om om inte fanns.

ETT STORT TACK FRÅN ALLA FÖRE DETTA
OCH NUVARANDE TORNFALKAR!

PETER GUSTAFSSON

***Tornfalk flyger högt omkring,
sprider glans i våran ring***

***När den dyker samlas vi,
resultatet segern bli***

TORNFALKEN!